

PAVEL BAREŠ

PROJEKT KRONOS

Tváří v tvář skutečnosti se sen
o osamělém hrdinovi stává noční můrou

HOST

HOST

PAVEL BAREŠ
PROJEKT KRONOS

A hand, possibly a prosthetic or a mechanical one, is shown reaching out from a dark, industrial structure. The background is a bright, hazy sky with some faint clouds. The overall color palette is dominated by dark greys and blacks, with a strong red/orange tint in the upper half and a bright white/yellow in the lower half.

PAVEL BAREŠ

**PROJEKT
KRONOS**

BRNO 2017

Použitá grafika: Sin City by Transformer18 (<https://flic.kr/p/q8QsJu>), CC BY 2.0, modified (**str. 20**); Future Media Festival by Christopher Adams (<https://flic.kr/p/buRC92>), CC BY 2.0, modified (**str. 83**); Future by Dan Zen (<https://flic.kr/p/4xHKT5>), CC BY 2.0, modified (**str. 115**); Cruzando el puente (Explore!) by Juanedc (<https://flic.kr/p/ieNfRo>), CC BY 2.0, modified (**str. 171**); Insomnia by Christopher Adams (<https://flic.kr/p/aHwa5p>), CC BY 2.0, modified (**str. 377**); Our little boys by Betsy Watters (<https://flic.kr/p/ce6xL>), CC BY-ND 2.0 (**str. 378**); White fence of White House at night by DeusXFlorida (<https://flic.kr/p/8TTqeb>), CC BY 2.0, modified (**str. 439**); Way by Georgie Pauwels (<https://flic.kr/p/rGD9GM>), CC BY 2.0, modified (**str. 477**); Darkness. Fears and shadows by JoE Cass (<https://flic.kr/p/oLFNgY>), CC BY 2.0, modified (**str. 545**).

Další grafika vznikla na základě zdrojů se statusy CC0.

© Pavel Bareš, 2017

Cover art © Karel Jerie, 2017

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-131-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-132-2 (Formát ePUB)

ISBN 978-80-7577-133-9 (Formát MobiPocket)

PROLOG

VÍTEJTE V PROJEKTU KRONOS

Şehir [şehir], subst. <převzato z turečtiny> 1. město; 2. člověk schopný komunikovat či přímo manipulovat s městskou zástavbou pomocí pouhé síly vůle.

Samotná existence *şehirü* — a obzvláště jejich náhlý výskyt v moderní civilizaci — dodnes zůstává nevysvětleným fenoménem. O jejich původu koluje mnoho teorií: přirozeně pozměněný genofond, výsledek vědeckých experimentů, názory hraničící s ezoterickou praxí (viz *databáze, záznam-PURE*), žádná však není podložena ověřitelnými daty.

O tom, že jsou skuteční, ovšem nemůže být nejmenších pochyb: Institut má k dispozici zdokumentované případy jedinců, kteří dokázali pouhou svou mentální aktivitou dočasně přestavět část městské zástavby o velikosti až jedné čtvereční míle. Rovněž existují záznamy vypovídající o jejich telepatických schopnostech, většinou souvisejících s představou dotýčných jedinců, že k nim „promlouvá jejich město“ (viz *databáze, záznam-PURE*). Existence *şehirü* není veřejnosti známá a je v nejvyšším zájmu Institutu, aby tento stav zůstal zachován.

Institut v současné době dokončuje potřebné kroky ke zřízení paranormálního oddělení (viz *databáze, záznam projekt Kronos*), které by co nejdříve mohlo začít s analýzou tohoto fenoménu a řešením problémů, jež jsou s ním spojeny.

Záznamy o předchozích výzkumech *şehirü* a jejich výsledky je možné najít v *databázi Institutu* (viz heslo *PURE*) neexistují.

Databáze Institutu,
2049

databáze, záznam *PURE*

Chyba #505 (zaznam_nenalezen)
Doporučujeme překontrolovat zadání, rozšířit vyhledávací rejstřík nebo kontaktovat Vašeho přímého nadřízeného.

databáze, záznam *PURE*

Chyba #505 (zaznam_nenalezen)
Opakované vyhledávání tohoto záznamu není schváleno pro Vaši úroveň проверки.

databáze, záznam *PURE*

Chyba #505 (zaznam_nenalezen)
Upozornění: Zjištěno opakované vyhledávání neplatného záznamu. Uvědomuji vedoucí personál.

ukončit

pokračovat

V místnosti bylo pět mrtvých a Gasz.

On seděl v tureckém sedu na kulečnickovém stole a sledoval je. Oni seděli na židličkách rozestavěných v půlkruhu a sledovali jeho.

Gasz přemýšlel, jestli jim to ticho připadá stejně trapné jako jemu.

Po obličejích mu sem a tam přebíhaly stíny — to kvůli kymácející se žárovce nad stolem — a s každou vteřinou měnily jeho tvář i duši. Proměňoval se rychlostí blesku: v jednu chvíli byl dravcem, který loví myši, v druhé myší, která loví dravce. V jednu chvíli architektem, v druhé rozbuškou. Nejprve knězem, potom stereotypem sexuálně zneužívaného chlapce.

Vybíral si.

Dítě, nebo strašák? Panna, nebo vrah?

Smát se, nebo trpět? Obojí zní *zábavně*...

Gasz byl *opravdu zábavný člověk*.

Věnoval každému ze svých pěti posluchačů zevrubný pohled.

První z nich měl střelnou ránu na hlavě. *V hlavě*. Skrz oko, koncový mozek a týlní část lebky. Druhý muž byl bez nejmenších pochyb panic, břicho měl nadmuté jako vázu a plíce plné mastné vody ze dřezu.

Třetí byla žena. Šátek na krku měla utažený tak, aby zakrýval temně fialový pruh kolem jejího hrdla.

Čtvrtý Gaszovi nevěnoval nejmenší pozornost. Hlavu měl zvrácenou dozadu v úhlu alespoň šedesát stupňů k páteři a civěl na zeď za sebou. Za tuhle nepozornost mu Gasz už teď připsal první minusové body.

Poslední byla asi desetiletá holčička. Měla podříznutá zápěstí a zakrvácené pyžamko.

Byla *nádherná*.

Co do charakteru, *pochopitelně*.

Mrkl na hodinky. Byla přesně celá. Nadechl se, okamžik bojoval s trémou — vždycky měl problém mluvit před davu — a pak rukou zachytil lampu nad stolem. Stíny mu ztuhly na tváři, vpily

se do pórů jeho kůže a staly se jeho neoddělitelnou součástí — alespoň pro tuto chvíli — a Gasz by byl přísahal, že se všech pět pozorovatelů zachvělo.

Tedy až na toho, co se zlomeným vazem dál tvrdohlavě zíral do zdi za sebou.

Usmál se tak mrazivě, jak to podle něj uměl jen on sám. A poté přesně tak, jak si to pamatoval z iniciačního proslovu toho kníratého generála v podzemní aule, řekl:

„Pánové...“

Dámo...

„...vítejte v projektu Kronos,“ řekl kníratý generál Connelly a důležitě se rozhlédl po svém obecenstvu usazeném v podzemní aule.

Bill Matthews ho ze sedmé řady sledoval s nepřekonatelným skepticismem.

„Vážně na sobě potřebuje mít uniformu, aby tady mohl přednášet?“ zamrmal.

„Je to voják, samozřejmě že nosí uniformu,“ poznamenal LJ, který seděl vedle něj. „Neměli bychom spíš hloubat nad tím, proč ty máš na sobě šustákovku a džíny?“

„Protože tohle není Afrika, ti lidi kolem nejsou povstalci, válka skončila před deseti lety a kvádru mám pořád ještě v čistírně.“

LJ se pohodlně zanořil hlouběji do svého křesla. „Chápu, že je to v souladu s tvým vrozeným negativismem, ale není nic špatného na tom, dávat najevo, kdo jsi...“

Generál zbrunátněl, jak nasál do plic další úctyhodnou dávku vzduchu, a jeho mocný baryton opět rozezvučel celou aulu: „Ačkoli je každý z vás z jiné části světa a jiného oborou, jedno máte všichni společné: jste ti *nejlepší z nejlepších*...“

Bill natočil hlavu a kradmo se porozhlédl po zbytku obecenstva: téměř stovce těch *nejlepších z nejlepších*.

Měl dobrou představu o tom, co jsou asi zač. Vojáci. Matematici. Úředníci. Logisticy, vědci, programátoři, tajní agenti... „CIA, FBI, kontrarozvědka, námořní pěchota...“ vypočítával LJovi na prstech. „No jasně, a pak taky NASA...“ zdůraznil úmyslně. „Nic z toho už dneska neexistuje. Jen relikvie národa mrtvého dost dlouho na to, aby mu na hrobě rostly kytky. A vsaď se, že polovina z nich ještě pořád nosí po kapsách odznaky a plastový legitky.“ Zamračeně sledoval medaile na generálově hrudi, jak hází prasátka do publika. „Nedávají najevo, co jsou. Jen to, co byli. Protože dneska už nejsou nic.“

LJ si otráveně sáhl do vnitřní kapsy saka, vytáhl z ní deset let neplatnou permanentku a odhodil ji na vedlejší prázdné sedadlo. „Měl jsem odletět kolonizovat Mars, dokud jsem měl šanci,“ zamumlal.

Byla to skoro až komická dvojice, Bill a LJ. Možná proto, jak diametrálně byli odlišní — a jak blízko k sobě přesto měli. Bill byl muž se širokými rameny, vypracovaným tělem a tváří ošlehanou těžkými časy od masivní brady až po holou hlavu. Pravda, přes padesát let ne zrovna přívětivého života se na něm s každým rokem podepisovalo víc a víc. Udržoval se nicméně v kondici tak, jak mu to jen bolavé klouby dovolovaly, a jeho tělo stále nenechávalo nikoho na pochybách, že kdyby opravdu chtěl, mohl by holýma rukama uškrtnit grizzlyho. Pro něj samého bylo *pětapadesát* jenom číslo.

Co se vrátil z války, už si vždycky připadal na dvě stě plus.

LJ byl mladší než on — táhlo mu sotva na čtyřicet — a byl to ztělesněný kontrast. Na tuhle událost si sice oblékl sako, ale díky černé kůži, dredům a veselým očím se člověk nemohl zbavit dojmu, že by mu mnohem lépe sedl pletený svetr v duhových barvách a hraní na bonga na stanici D-dráhy. „*Lee Loyd James. Pracoval jsem na programech družic, které sondují vzdálené planety sluneční soustavy*“, by bylo nejspíš to poslední, co byste čekali, že vám řekne při zdvořilostním potřásání rukou na dobročinném večírku nějaké zdravotnické nadace.

Ale to přesně tehdy Billovi řekl.

„Vy jste voják, co?“ zeptal se ho ještě předtím, než se Bill stihl představit sám.

„To je to tak vidět?“

„Srážíte nohy k sobě, když s někým mluvíte. Jako v pozoru. A když odcházíte, vždycky se otáčíte doprava...“

„Bille, dávej pozor, myslím, že tohle bude důležité.“

Kníratý generál se zrovna mohutně nadechl, aby mohl pokračovat ve svém proslovu.

„Projekt Kronos není v souladu se zákonem. Možná shledáte, že některé části vašeho programu se nacházejí v šedé zóně morálky. Možná budou v přímém rozporu se vším, co jste kdy považovali za správné a čestné.“ Dramaticky se odmlčel a naklonil se nad řečnickým stolkem blíže k publiku. „K tomu mohu říci jedině: *překousněte to, nebo jděte.*“ Nechal tu větu okamžik viset ve vzduchu a potom pokračoval: „Rozlučte se s medailemi a čestnými vyznamenáními, s fotkami v novinách a články na e-síti. Historie nebude vědět, že jste existovali. Veřejnost *nesmí* vědět, že existujete. Radnice má plné právo vás odsoudit jako teroristy a zločince a věřte, že pokud jí k tomu dáte důvod, nebude váhat tak učinit.“ Další dramatická pauza. „Vaší jedinou odměnou bude vědomí, že činíte svět lepším místem. Attiona City počínaje.“

„Nenapadlo tě někdy, kdo to všechno vůbec financuje?“ sykl LJ. „Když to není Radnice, který soukromník si může dovolit takovouhle parádu...“

„Každý z prvních deseti světových leaderů ve zbraňovém průmyslu má ročně větší obrat než mělo USA v posledních dvou dekádách své existence,“ pokrčil Bill rameny.

„A kolik z nich má zájem na budování společnosti potírající údajnou paranormální aktivitu?“

„Trápí tě to hodně?“

„Trápí mě, že nevím, pro koho dělám.“

„Pro Institut.“

„A Institut je jako co? Je to jenom blbá nálepka. Zkoušels je najít na e-síti?“

„Co by to bylo za tajnou organizaci, kdyby se dala vyjet na e-síti?“

„Blaf, to by to bylo. Co když je Institut ve skutečnosti něco jako... Svobodní zednáři? Nebo nějaká nová scientologická sekta nebo...“

„A říkáš, že to by mě mělo trápit?“

„Říkám, že ti to nežeru. Nemáme tušení, pro koho a proč pracujeme. Nemáme tušení, kam až tohle sahá. Rozhodně mi nenakecáš, že to v tobě nehlodá.“

„Musím nějak splácet hypotéku.“

LJ se uchechtl. Bill chvíli mlčel. Generál za řečnickým pultem zatím pravidelně střídal další úderné fráze a dramatické odmlky.

„Jsem starej, LJi,“ přiznal nakonec. „Dvacet let jsem zabíjel ve jménu vlády na druhý straně světa a teď jsem tady a...“ *a nepoznávám dnešní svět...* „a... už skoro deset let se tady plácám jako ryba na suchu.“

„Mluvíš jako nějaký maniak z 3Souls¹,“ poznamenal LJ.

„A přesně tak nechci skončit.“ Bill vydechl. „Jsem vychovanej válkou, LJi. V ničem jiným už fungovat neumím. A oni mi ji dají.“ *Potřebuju si zapálit.* „Proto jsem tady.“

„Řekl muž v šustákovce,“ rýpnul si LJ.

„Ale zmlkni...“

„Pořád to děláš, víš to? Dáváš nohy do pozoru, když...“

Bill vydal sotva slyšitelné zavrčení, ale LJ dobře vědel, kdy přišel čas přestat chytračit.

1 (...) Pro většinu vojáků navrátilivších se v roce 2042 z války bylo obtížné se po všech těch válečných hrůzách, které prožili, zařadit zpátky do běžného života. Mnoho z nich časem našlo místo v syndikátu 3Souls, který jim dal možnost se s tím vyrovnat: vrátit se do ulic velkých měst a chovat se, jako by válka nikdy neskončila. Oběti válečných zločinů jsme už sice spočítali, ale každým dnem k nim přibývají oběti těch, které jsme před deseti lety učili střílet a teď jim vzali všechny terče. Znovu se tak opakuje historie *ztracené generace*, jen tentokrát se místo básní píší nekrology.“ (J. Garnett pro *AC Times*, 2043)

„Já vím,“ řekl raději. „A já do toho jdu s tebou.“

„Moc dobře víš, že jestli chceš, tak...“

„Prosím tě, sklapni,“ zasmál se LJ.

Bill se usmál rovněž. A dál sledoval generálův proslov.

„...přistoupíme ke jmenování vedoucích jednotlivých oddělení,“ říkal zrovna knírač. „Ředitel Paranormální divize Operačního oddělení...“

„Dvacet babek, že to bude pan C,“ zavrčel Bill.

„To je můžu rovnou spláchnout do záchoda.“

Generál se nadechl. „Caliban Murphy.“

„No jasně.“

Bill se neubráníl nutkání otočit hlavu, aby měl dobrý výhled na podsaditou postavičku muže, kterému už dnes v těchto kruzích nikdo neřekl jinak než *pan C*. Hlodavčí obličej s tvářičkami, které připomínaly křeččí torby, částečně skrytý za drobnými holo-brylíčkami, mu zdobil vítězoslavný úšklebek. Buclaté prsty obou rukou splétal ve spokojeném gestu.

Bill toho parchanta nesnášel.

„Ředitel Paranormální divize Výzkumného oddělení,“ pokračoval generál, „Vance Murphy.“

A pan V těsně v závěsu, pomyslel si Bill. Oba bratři seděli v posluchárně vedle sebe. Byli identickými dvojčaty, která si kdysi bývala podobná jako vejce vejci. Dnes už to ale máloco znamenalo. Zatímco pan C si od války už kolikrát musel povolovat opasek o další díрку, pan V se stával čím dál tím vychrtlejší karikaturou lidské anatomie. To ovšem bylo na jeho vzhledu sotva to nejděsivější. Nejhrůzněji působila jeho tvář. Cokoli kdy totiž bylo lidského v jejích rysech, to už dávno zmizelo pod nánosem krycích látek a množstvím chirurgických operací, které měly zakrýt následky mučících technik afrických povstalců. Dařilo se jim to jenom zpola. Stejně jako se panu V jen zpola dařilo budit dojem lidské bytosti.

„Vedoucí Výcvikového programu speciálních jednotek,“ získal si po chvíli generálův hlas zpět Billovu pozornost, „Bill Matthews.“

A je to, pomyslel si, zatímco generál vyjmenovával další a další jména. Už brzo budeš mít svou válku zpátky...

„... v pozlacené obálce na desce svého stolu naleznete všechny potřebné informace spolu s oddělením, pro které jste byli vybráni,“ dokončil generál o několik minut později.

„Jak se na mě těšíš jako na svého asistenta?“ zamával LJ přeloženým kusem papíru.

„Operační oddělení u Céčka by byla lukrativnější pozice, nemyslíš?“ zeptal se Bill.

„Mají tam hezčí výhled,“ uznal LJ. „To by se mi líbilo, pro případ, že bych se už první týden rozhodl vyskočit z okna...“

„A nyní,“ odkašlal si generál, „promluvím pan Green, ředitel Institutu, o tom, co vás čeká v nadcházejících dnech během zahájení projektu Kronos.“

Válka, Bille...

Už brzo.

„Hej, Murphy.“

Pan C i pan V se otočili jako jeden člověk.

„Myslím tebe, Céčko,“ upřesnil Bill.

Pan C nasadil svůj běžný, provokativní úšklebek a vystoupil z řady lidí, která po ukončení ceremonie mířila k východu z auly. Pan V následoval bratrova příkladu.

„Ale, ale. Ty se vážně vecpeš všude, že jo, Bille?“ usmál se pan C tak falešně, jak to jen lidská mimika dovoluje.

„Svět je pro nás dva asi moc malej,“ odušil Bill.

„Až moc,“ přisvědčil pan C. „Takže... vedoucí bootcampu? To vypadá, že vklouzneš rovnou zpátky do svých starých ocelových kanad.“ Pohlédl na něj přes obroučky svých holo-brýlíček. „Tebe vážně ještě nechají pracovat s dětmi?“

„Nebudou to *děti*,“ řekl Bill a už teď cítil, jak mu v žilce na spánku tepe krev.

„Já vím. Četl jsem ten program. *Sirotci*, tak se to bude jmenovat?“ Pan C zavrtěl hlavou. „Nemáš pocit, že Arrows prostě jenom zoufale chtěl, aby sis mohl připadat užitečný?“

„Budu trénovat lidi, kteří budou *tobě* dělat agenty, Calibane,“ řekl Bill s posledními zbytky klidu, které v sobě dokázal zmobilizovat. „Takže buď hodnej pejsek. Nebo jednou některej z nich přijde s náloží kolem pasu a tvojí fotkou vylepenou na vnitřní straně očních víček.“

Pan V přistoupil blíž. Ústa nemohl v pravém koutku otevírat úplně a jeho slova tak zněla trochu huhňavě, když promluvil. „Pane Matthews, kdybyste dovolil...“

„Drž hubu, Zjizvená Tváři. Teď mluvím s tvojí lehce shnilější polovičkou,“ odbil ho Bill a znovu se pohledem vrátil k panu C.

Tomu úsměv zamrzl na rtech. Lehce se předklonil a promluvil hlasem tak tichým, že ho v hluku klapajících podrážek a podpatků mohl slyšet jen Bill.

„Podívej, Bille... Nemám tě rád,“ zašeptal. „A vím, že to víš, tak proč si hrát na něco jiného. Nemám tě rád za to, že mi celý život přebíráš šance, které měly být moje. Nemám tě rád za to, že sis kdy vůbec dovolil *sáhnout* na moji dceru. A jsem si jistý, že ty mě za těch pár incidentů, kdy jsem tě *údajně* chtěl nechat zabít, taky nemáš zrovna v lásce.“ Křeččí tvářičky se mu naduly těžko kontrolovaným vztekem. „Takže když jsme tedy teď na jedné lodi, chci, abys věděl tohle: ještě jednou urazíš mého bratra... nebo se i na podělanejch pět mil přiblížíš k Megan... a věř mi, že ani Institut, ani všichni tvoji *Sirotci*, ani sám Poslední Mesiáš tě nezachrání.“

Bill jeho pohled opětoval bez mrknutí oka. „Budu se těšit,“ odpověděl.

Pan C pokynul svému bratrovi a oba se zařadili do průvodu vycházejícího z místnosti.

LJ, který celou scénu sledoval s dostatečným odstupem, si teprve teď dovolil se přiblížit.

„Jednou mi musíš říct, co jste si vy dva udělali,“ řekl.

„Ne,“ zamumlal Bill, „to opravdu nemusím.“ A vyrazil k východu.

Dav společensky oblečených mužů a žen se vyrojil z recepční haly Eclipse Tower a rozprchl se do všech koutů Centra Attiona City.

Jako když flusnete do cedníku, pomyslel si Gasz.

Vytáhl si z vnitřní kapsy saka pozlacenou obálku a z ní informace o umístění jakéhosi... *Clarence Broadyho z Paranormální divize Výzkumného oddělení.*

Musel být malý zázrak, že ho nepoznali. Pokud si Gasz dobře vzpomínal, Clarence, kterého včera touhle dobou *uklízal* do čističky odpadních vod na Plošině, byl přece černochoch. *Nebo ne?*

Znovu pročetl informace na papíře a ke svému vlastnímu údivu ucítil takový legrační pocit v žaludku...

Vzrušení.

Tohle bude zábava.

Gasz byl *opravdu zábavný člověk.*

A právě v té chvíli, v mnohem nižší části města, přímo uprostřed Vítězné magistrály v Downtownu Attiona City, probíhala revoluce.

Tisíce Downtownerů se hrnuly ulicemi jako mravenci lesním podrostem. Z hrdel se jim drala revoluční hesla a v dlaních svírali cokoli dost těžkého či ostrého na to, aby se to dalo použít k prosazování základních lidských práv a svobod.

David Fox, seržant Radniční gardy, přebil svůj RF-AR a čekal, až dozní zvuky výstřelů, třštícího se skla a projektilů odrážejících

se od neprůstřelné karoserie zásahového vozu. Pak se vyklonil zpoza kapoty a vypálil několik dávek. Vůdce anarchistického hnutí Blackout Gerald Shaw se s řevem zhroutil z vrcholu improvizované barikády. David se bleskově vrátil zpět do krytu.

Stiskl spínač rádia připevněný k límci uniformy a snad postě toho večera začal na všech dostupných frekvencích vykřikovat jméno svého nejlepšího přítele, ztraceného kdesi vepředu.

No tak, Aidene...

Já vím, že tam někde jsi...

O svém převelení do projektu Kronos se měl dozvědět už příští týden.

Mezitím v mnohem vyšších patrech města — přesněji v jednom z nejvyšších pater Eclipse Tower — ve Výzkumném centru Institutu, někde hluboko, hluboko uvnitř komplikovaných synapsí hlavní počítačové sítě došlo k chybě.

Pomocná umělá inteligence INX² se sériovým číslem A0421 se probudila do své nově nabyté existence s *duší*.

Na opačném konci města, daleko od zářivých světél a nablýskanosti Centra, v downtownském Ústavu pro péči o duševně choré dr. Colea, si mladý chlapec jménem Luco Scarpa objímal kolena. Blackout už se dávno prohnal spodním Downtownem a teď se jako vařící voda probublával na povrch. Slyšel výstřely, slyšel křik lidí, slyšel křik města a cítil krev protékající jeho ulicemi.

2 INX = Intelligence Network type X. Označení umělé inteligence využívané agenty operačního oddělení Institutu nasazovanými do terénu.

*Kdybych to prostě skončil, říkal si zrovna, kdybych se... prostě...
Pomohlo by to?*

A jen o několik set stop dál, na stanici D-dráhy Vítězná, se jiný mladý chlapec jménem Jason Blake úporně snažil být dobrým synem a trpělivě čekal na metro, které by ho odvezlo domů k jeho strachující se matce.

O necelé tři roky později se náhodou ocitne na tomtéž místě, když se tři zatoulaní výtržníci z 3Souls pokusí okrást nevinnou ženu — a bude se chtít stát hrdinou. V šarvátce, která propukne, ho jeden z útočníků hodí do kolejiště, přímo před přijíždějící vlak. Jason sotva stihne rozpřáhnout ruce a vykřiknout, než se o něj předeek vagonu roztrhne jako sklo.

A tehdy pochopí, že má *schopnosti*.